

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 13Co/129/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614201458  
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6614201458.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu M. E., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom M. R. XXX/X, XXX XX J. nad I., právne zastúpeného JUDr. Petrom Múkerom ml., advokátom, so sídlom ul. ČSA 25, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej Z. T., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom B. XXX/XX, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, so sídlom Ulica P. Rádayho 14/A, 984 01 Lučenec, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/11/2014 - 253 z 5. októbra 2018, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec, ako súd prvej inštancie (ďalej tiež ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo dňa 05. 10. 2018 rozhodol tak, že žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že žalobca je vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu so súp. č. XXX, postaveného na parcele C - KN č. XXXX, zapísaného na LV č. XXX, okres O., obec O., katastrálne územie O. v 2/3 - inách v pomere k celku a žalovaná je vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu so súp. č. XXX, postaveného na parcele C - KN č. XXXX, zapísaného na LV č. XXX, okres O., obec O., katastrálne územie O. v 1/6 - ine v pomere k celku zamietol (I. výrok). Zároveň žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom (II. výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal určenia, že je spoluvlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu súp. č. XXX, postaveného na parcele C - KN č. XXXX zapísaného na LV č. XXX, katastrálne územie O. v 9/16 v pomere k celku (ďalej len „predmetná nehnuteľnosť“ resp. „rodinný dom“). Následne na pojednávaní dňa 05. 10. 2018 súd prvej inštancie pripustil zmenu žaloby tak, že žalobca je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v pomere 2/3 k celku. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že Okresný národný výbor Lučenec - Odbor výstavby, vydal dňa 25. 08. 1967 rozhodnutie pod číslom konania XXXX XXXX - Kr., ktorým povolil O. E. (ďalej len „otec strán konania“) a žalobcovi výstavbu predmetnej nehnuteľnosti. Toto rozhodnutie bolo následne podľa vyjadrenia žalobcu opravené v rozpore so zákonom o správnom konaní a to tak, že krstné meno žalobcu bolo preškrtnuté a rukou napísané krstné meno žalovanej, ktorá v tom čase ešte nebola plnoletá, a v dolnom ľavom rohu rukou napísané s križikom „meno stavebníka úradne opravené“, bez uvedenia dátumu opravy, s podlhovastou pečiatkou a nečitateľným podpisom, ktorý nie je totožný s podpisom

pod okrúhlu pečiatkou. Žalobca tvrdil, že vykonával všetky úkony s úmyslom nadobudnúť predmetnú nehnuteľnosť spolu s rodičmi v 1/2, čoho dôkazom je skutočnosť, že bol účastníkom územného konania a povolenia o pripustení stavby.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia podľa § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 a 4, § 136 ods. 1 a 2, § 137 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilná sporový poriadok (ďalej len „CSP“) dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, a preto ju zamietol.

4. Konštatoval, že pre posúdenie vzniku podielového spoluvlastníctva k domu alebo k stavbe postavenej spoločnou činnosťou viacerých osôb, je rozhodujúca ich vzájomná dohoda o založení spoluvlastníckych vzťahov. Táto dohoda nemusí byť písomná, a nie je ani potrebné, aby sa v nej účastníci vopred dohodli o veľkosti spoluvlastníckych podielov pred dokončením stavby. Musí z nej však byť zrejmé, že účastníci chceli založiť podielové spoluvlastníctvo k stavbe, napr. tým, že veľkosť podielov bude závisieť od miery, akou sa jednotliví účastníci dohody pričínili na postavení stavby. Ak podiely spoluvlastníkov neboli dohodnuté inak, sú rovnaké. Vlastníctvo k novozhotovenej stavbe nadobúda ten, kto stavbu uskutočnil s právne relevantne prejavovým úmyslom mať ju pre seba. Uviedol, že takáto dohoda nemusí mať písomnú formu. Pokiaľ stavbu vykonávajú viaceré osoby, ktoré o vlastníctve k novej stavbe neuzavreli žiadnu dohodu, pričom z okolností veci nie je zrejmé, že malo ísť o stavbu vo vlastníctve len niektorých z týchto osôb, sú stavebníkmi všetky tieto osoby, ktoré sa stávajú podielovými spoluvlastníkmi. K uvedenému záveru okresný súd dospel s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo/2062/2005 zo dňa 02. 11. 2005, a sp. zn. 22Cdo/2258/2007 zo dňa 25. 06.2007.

5. Prvoinštančný súd mal v konaní preukázané, a to predovšetkým z denníkov otca strán konania, že žalobca hoci začal stavať predmetný rodinný s otcom, v roku 1974 sa rozhodol presťahovať spolu s manželkou za prácou do E. E. a následne do J. nad I.. Od tohto okamihu sa prestal podieľať na výstavbe nehnuteľnosti, pomáhal len počas svojich občasných návštev v O.i. Mal síce preukázane, že do roku 1971 žalobca v počte hodín pracoval na stavbe viac ako žalovaná, no v roku 1971, keď sa rozhodol odsťahovať z O.a. Podľa zápisu v denníku otca, sa vzdal poschodia rozostavaného domu v prospech sestier, pričom odpracoval na stavbe 632 hodín. V období rokov 1971 až 1974 odpracoval už len 47 hodín. Na stavbe rodinného domu v období od roku 1971 až 1974 pomáhal otcovi strán sporu snúbenec a následne manžel žalovanej (309 hodín), ktorý dokončoval poschodie rodinného domu, aby tam mohol bývať spolu so žalovanou. Žalovaná sa síce fyzickou prácou na stavbe predmetnej nehnuteľnosti podieľala do roku 1971 v menšej miere ako žalobca, avšak z vykonaného dokazovania na základe listinných dôkazov mal okresný súd preukázané, že táto zabezpečovala pripojenie rodinného domu na plyn, nákupom stavebného materiálu z finančných prostriedkov poskytnutých zamestnávateľom ako pôžičku. Rovnako mal za preukázané, že žalovaná sa podieľala na stavbe predmetnej nehnuteľnosti s právne relevantným prejavovým úmyslom mať ju pre seba, čo vyplynulo aj z toho, že po jej dokončení sa spolu s rodičmi doňho presťahovala s tým, že rodičia strán sporu obývali prízemie rodinného domu a žalované spolu s manželom a deťmi poschodie rodinného domu. Vzhľadom na okolnosti dostavby novostavby rodinného domu a spôsobu jeho užívania vyvodil záver, že žalovaná nadobudla predmetnú nehnuteľnosť spoluvlastníckym podielom v 1/2 z celku. Tento svoj podiel nadobudla originárnym spôsobom. Tomuto záveru svedčil aj výpis z LV č. XXX (č. I. 247 spisu), kde pod A boli vedení ako vlastníci rodičia strán konania v 1/2 z celku a žalovaná tiež v 1/2 z celku. Tento list vlastníctva bol založený dňa 17. 04. 1982, pričom žalobca vyše 30 rokov uvedený spoluvlastnícky stav nenamietal. Žalovaná svoj spoluvlastnícky podiel užívala nepretržite, dobromyseľne, a preto dospel k záveru, že jej svedčí aj vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti titulom vydržania.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. V odôvodnení uviedol že keďže mal žalobca v konaní plný úspech priznal mu náhradu trov konania v súlade s § 255 ods. 2 CSP vo výške 100%.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca (ďalej tiež aj ako „odvolateľ“) v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určí, že žalobca je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v 2/3 - inách v pomere k celku a žalovaná v 1/6 - ine v pomere k celku. Zároveň žiadal zmeniť aj výrok o trovách konania tak, aby mu bola priznaná náhrada v rozsahu 100%.

8. Podľa názoru odvolateľa rozhodnutie súdu prvej inštancie trpí vadami podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

9. Uviedol, že vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo práve naopak preukázané, že sa práve on fyzicky svojou prácou podieľal na stavbe rodinného domu, ako aj to, že robil všetky právne úkony výlučne s úmyslom nadobudnúť rodinný dom do podielového spoluvlastníctva vo veľkosti podielu 1/2 k celku pre neho, a vo veľkosti 1/2 k celku pre otca strán konania. O uvedenom mali nepochybne svedčiť tieto skutočnosti (dôkazy): Zápisy z denníka otca strán konania, podľa ktorého žalobca pri výstavbe rodinného domu v rokoch 1968 - 1974 odpracoval na stavbe rodinného domu 655 hodín, teda omnoho viac ako žalovaná (222 hodín) a sestra XXXQ. (287 hodín).

10. Výpoveď svedkyne W. Q., ktorá na pojednávaní dňa 06. 03. 2015 uviedla, že: „Ako stavebník na stavebnom povolení boli napísaní O. E. a M. E.. Pretože náš zvyk bol, že sa rodičia postarajú o bývanie syna. My sme boli dve sestry a mali nasmerovať našich manželov.“

11. Vzatie si pôžičky v sume 125.000,- Kčs, ktorú vzal žalobca za účelom financovania výstavby rodinného domu.

12. Stavebné povolenie a územné rozhodnutie. Z listín predložených na základe žiadosti súdu prvej inštancie Ministerstvom vnútra SR a Štátnym archívom v Banskej Bystrici vyplýva, že vlastnícke právo stavebníka bolo preukázané výlučne zo strany otca strán konania a žalobcu.

13. Podľa názoru žalobcu z nasťahovania sa žalovanej do rodinného domu, z presťahovania sa žalobcu za prácou, zo zabezpečenia pripojenia rodinného domu na plyn, či nákupu stavebného materiálu z peňažných prostriedkov poskytnutých žalovanej jej zamestnávateľom, ako aj z ostatných listinných dôkazov predložených žalovanou nemožno dospieť k záveru, že žalobkyňa nadobudla spoluvlastnícke právo k rodinnému domu vo veľkosti 1/2 z celku. Odvolateľ uviedol, že predmetná nehnuteľnosť bola už dostavaná v roku 1971, pričom vlastnícke právo k novozhotovenej veci sa nadobúda okamihom jej vytvorenia. Taktiež zotrval na svojom názore, že oprava stavebného povolenia, spočívajúca vo vyškrtnutí jeho mena a dopísaní mena žalovanej, bola vykonaná mimo jeho vôle a vedomia t. j. 5 rokov po jeho právoplatnosti, a takto vykonaná oprava bola urobená neoprávnené.

14. Rovnako nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná spoluvlastnícky podiel užívala nepretržite, dobromyseľne, a preto by jej malo svedčiť aj vlastnícke právo titulom vydržania. Spochybňoval dobromyseľnosť žalovanej, keďže táto mala vedomosť o tom, že žalobca bol v stavebnom povolení uvedený ako stavebník.

15. Žalovaná využila svoje zákonné práva a písomne sa vyjadrila k odvolaniu žalobcu. Považovala rozsudok súdu prvej inštancie za správny, zákonný, logický a spravodlivý. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Jednotlivo sa vyjadrila k bodom žalobcom tvrdených skutočností, ktorým zaujala negatívnu argumentáciu. Podľa jej názoru žalobca sa nemohol stať spoluvlastníkom sporného rodinného domu v roku 1971, pretože v tomto čase žalobca neprejavoval relevantný úmysel nadobudnúť spoluvlastnícky podiel, čo vyplýva z toho, že žalobca dňa 23. 03. 1971 vyhlásil za prítomnosti otca, jeho svokry a manželky, že nechce zostať doma a dňa 12. 04. 1971 vyhlásil, že sa zrieka poschodia rodinného domu. Uviedla, že nemala akúkoľvek pochybnosť o tom, že spoluvlastníčkou sporného rodinného domu sa stane spolu so svojimi rodičmi, s ktorými vykonala kolaudačné konanie a bola zapísaná ako vlastníčka spoluvlastníckeho podielu na predmetnej nehnuteľnosti. Podľa názoru žalovanej, žalobca nepreukázal, aby sa stal spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti z akéhokoľvek právneho titulu, a to v rozsahu v akom sa domáhal podanou žalobou.

16. Žalobca v odvolacej replike zotrval na podanom odvolaní a svojom odvolacom návrhu. Mal jednoznačne za to, že v konaní pred súdom prvej inštancie nesporným spôsobom za vyprodukovanie početných dôkazov preukázal, že stavbu predmetného rodinného domu nepochybne uskutočnil s právne relevantným úmyslom nadobudnúť ju do podielového spoluvlastníctva vo veľkosti podielu 1/2 k celku pre neho a v rovnakom podiele pre otca strán konania. Opätovne poukázal na stavebné povolenie a územné rozhodnutie. Vo vzťahu k uzatvoreniu ústnej dohody o spoluvlastníctve k rodinnému domu medzi žalovanou a otcom strán konania, považoval túto za neplatnú, nakoľko nikdy nevykonal prejav vôle,

ktorým by sa vzdal svojho vlastníckeho práva. Poukázal na zásadu súkromného práva, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv než má sám.

17. Žalovaná v odvolacej duplike zotrvala na obsahu svojho vyjadrenia k odvolaniu žalobcu. Bola toho názoru, že v dobrej viere uzavrela s rodičmi právne relevantnú dohodu o tom, že sa stane spoluvlastníčkou sporného rodinného domu a to potom, čo sa žalobca rozhodol, že nebude podielovým spoluvlastníkom. Uviedla, že od roku 1971 sa žalobca nepodieľal na stavbe rodinného domu a v uvedenom roku sa vzdal svojho vlastníctva. Nemohol tak nadobudnúť spoluvlastnícky podiel k predmetnej nehnuteľnosti jej vybudovaním. Navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

18. Krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

19. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôvodnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Odvolací súd (v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s jeho odôvodnením, ktoré je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými, skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovenia § 220 ods. 2 CSP.

21. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP), preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

22. V prvom rade odvolací súd uvádza, že v danej sporovej veci ide už v poradí o druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie. Uznesením č. k. 13Co/715/2015 - 216 zo dňa 17. 10. 2017, odvolací súd zrušil prvotný rozsudok okresného súdu č. k. 4C/11/2014 - 166 zo dňa 14. 05. 2015, ktorým žalobu zamietol a tomuto vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prvoinštančný súd citovaným rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti.

23. Súd prvej inštancie následne vo veci druhýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 4C/11/2014 - 253 zo dňa 05. 10. 2018, pričom opätovne žalobu zamietol, avšak nie z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu podľa § 137 písm. c) CSP [predtým § 80 písm. c) OSP], ale z iných dôvod, ktoré vo svojom rozhodnutí náležite odôvodnil. Viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu vo vyššie citovanom zrušovacom uznesení, sa súd prvej inštancie prvotne vysporiadal s právnou otázkou, týkajúcou sa určenia naliehavého právneho záujmu. Dospel k záveru, že žalobca má v danej veci naliehavý právny záujem, keďže je v objektívnej právnej neistote, ktorú nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť (viď odsek 27 odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu).

24. Odvolateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

25. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym posúdením veci je omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolateľ vo svojom odvolaní, ale ani v odvolacej replike žiadnym spôsobom nešpecifikoval v čom malo spočívať nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Napriek tejto skutočnosti, odvolací

súd preskúmal rozhodnutie v tomto smere, pričom dospel k záveru, že predmetný odvolací dôvod nie je daný. Okresný súd na danú vec aplikoval správny právny predpis, tento správne interpretova a vyvodil aj správne právne závery.

26. Žalobca taktiež namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

27. Pri tomto dôvode nie je rozhodujúce, či súd vykonal všetky navrhnuté dôkazné prostriedky, alebo nie. Rozhodujúce je iba to, že na základe tých, ktoré vykonal, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazných prostriedkov. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. (§ 191 ods. 1, 2 CSP). Odvolací súd konštatuje, že pojem hodnotenie dôkazov predstavuje činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Pri ich hodnotení v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť, čím súd uplatňuje jednu zo základných zásad ktorá mu prináleží, a to zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

28. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie (viď odsek 10 odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku), pričom tieto vyhodnotil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Na základe vykonaného dokazovania dospel k správne záveru o založení spoluvlastníckych vzťahov k novej veci - rodinnému domu medzi žalovanou a otcom strán sporu. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že rozhodovacia prax najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto dohoda nemusí mať písomnú formu, pričom nie je ani potrebné, aby sa v nej účastníci vopred dohodli na veľkosti spoluvlastníckych podielov. Na druhej strane, však z dohody musí byť zrejmé, že účastníci chceli založiť podielové spoluvlastníctvo k stavbe, pričom ak by aj podiely neboli dohodnuté, nastupuje zákonná fikcia, že tieto sú rovnaké (§ 137 ods. 2 OZ). Pre posúdenie otázky vzniku podielového spoluvlastníctva k stavbe stavebnou činnosťou viacerých osôb je rozhodujúca dohoda medzi nimi, obsahom ktorej je založenie spoluvlastníckych vzťahov. Zákon na uzatvorenie takejto dohody nepredpisuje žiadnu konkrétnu formu, pričom na jej uzatvorenie sa vzťahujú všeobecné ustanovenia § 34 a nasl. OZ o právnych úkonoch. Z tohto dôvodu môže byť dohoda uzatvorená nie len ústne - výslovne, alebo písomne, ale aj iným spôsobom, ktorý nevzbudzuje pochybnosti o tom, čo chceli účastníci dohody prejavíť. Z obsahového hľadiska musí byť z dohody zrejmé, že účastníci takéhoto právneho úkonu sa aj s ohľadom na ďalšie okolnosti vopred dohodli na založení podielového spoluvlastníctva k stavbe. Ak sa účastníci dohodli na podstate tohto právneho úkonu, t. j. že založia podielové spoluvlastníctvo k budúcej veci, nemá prípadná absencia ostatných dohovorov, ktoré sa spravidla vyskytujú v takýchto dohodách (napr. výška spoluvlastníckeho podielu, finančnom zabezpečení, o spôsobe užívania spoločnej stavby), následok spočívajúci v neplatnosti takejto dohody.

29. V danej veci prvoinštančný súd, na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia vykonaných dôkazov, dospel k správne záveru, že žalovaná uzatvorila takúto dohodu s otcom strán sporu, na základe ktorej sa stala podielovou spoluvlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti s veľkosťou podielu 1/2 z celku.

30. Vo vzťahu k jednotlivým námietkam žalobcu týkajúcich sa vyhodnotenia dôkazov zo strany súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza.

31. Zo zápisov z denníka otca strán konania síce vyplýva, že žalobca sa svojou činnosťou v rokoch 1968 - 1971 podieľal na stavbe rodinného domu, čo sa týka počtu odpracovaných hodín najviac zo všetkých súrodencov, avšak z denníka taktiež vyplýva, že odvolateľ sa vzdal svojho spoluvlastníckeho podielu na budúcej veci. Odvolateľ prejavil svoju vôľu nebyť podielovým spoluvlastníkom budúcej veci, čo bola zachytené písomne, vo forme zápisu v denníku otca strán konania (viď zápis zo dňa 12. 04. 1971). Taktiež žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa času zhotovenia rodinného domu, t. j. jeho dokončenia. Stavba rodinného domu sa aj v období, kedy platil ešte zákon č. 87/1958 Zb. Stavebný poriadok, považovala za dokončenú až vtedy, ak sa mohla používať na povolený účel, ktorým účelom bolo pri takomto druhu stavby bývanie. Z denníka otca totiž vyplýva, že stavba nebola v roku 1971 ešte dokončená, keďže na stavbe rodinného domu prebiehali ďalšie stavebné činnosti, ktoré

smerovali k jej dokončeniu a k následnému využívaniu na daný účel. Z toho vyplýva, že žalobca ešte ani nemohol byť vlastníkom, nakoľko vec de facto ešte ani neexistovala. Až následne po dokončení stavby, bolo vydané kolaudačné osvedčenie, ktoré spolu s rozhodnutím o udelení súpisného a evidenčného čísla v spojení s geometrickým plánom, bolo v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností zapísané do príslušnej evidencie nehnuteľností, čím došlo aj de iure k vzniku podielové spoluvlastníctvo žalovanej a jej rodičov k predmetnej nehnuteľnosti.

32. Vo vzťahu k pôžičke vo výške 125.000,- Kčs, odvolací súd uvádza, že žalobca síce preukázal, že uvedená pôžička bola čerpaná na jeho meno a za účelom financovania výstavby rodinného domu, avšak v konaní pred okresným súdom bolo preukázané, že predmetnú pôžičku takmer v celosti splatil otec strán sporu, a to z finančných prostriedkov nadobudnutých z predaja rodičovského rodinného domu. Z uvedeného teda vyplýva, že výstavbu predmetnej nehnuteľnosti financoval v prevažnej časti práve otec strán sporu, ale aj žalovaná, ktorá sa taktiež ako budúca podielová spoluvlastníčka podieľala na financovaní a výstavbe rodinného domu.

33. Odvolací súd k námietke odvolateľa týkajúcej sa vydaného územného rozhodnutia zo dňa 10. 03. XXXX a rozhodnutia o prípustnosti stavby rodinného domu resp. stavebného povolenia zo dňa 25. 08. XXXX uvádza, že samo vydanie územného rozhodnutia a rozhodnutia o prípustnosti stavby ešte nemá za následok vznik vlastníctva k novostavbe rodinného domu. V územnom rozhodnutí sa rieši otázka umiestnenia stavby v teréne, zatiaľ čo v stavebnom povolení sa určujú podmienky uskutočnenia a užívania stavby, ktorými sa zabezpečuje ochrana záujmov spoločnosti pri výstavbe a užívaní stavby. Z uvedeného preto vyplýva, že vydanie územného rozhodnutia ako aj stavebného povolenia sa nedotýkajú vlastníckych vzťahov k stavbe, na základe ktorých, by odvolateľ mohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Postup súdu prvej inštancie, ktorý vo veci skúmal, či došlo k uzatvoreniu dohody o založení podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti bol teda správny. Žalovaná nadobudla svoj spoluvlastnícky podiel vo výške 1/2 z celku k rodinnému domu originárnym spôsobom na základe uzatvorenej dohody o podielovom spoluvlastníctve. Rovnako správne konštatoval, že žalovanej svedčí aj právo vydržania s ohľadom, že táto užívala predmetnú nehnuteľnosť nepretržite a dobromyseľne, pričom jej dobromyseľnosť nemohla byť spochybnená územným rozhodnutím a ani stavebným povolením.

34. Odvolací súd na záver dopĺňa, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam pre jej rozhodnutie, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania (pozri náleži ÚS SR č. k. I. ÚS 241/07 - 44 zo dňa 18. 09. 2008). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

35. Odvolací súd konštatuje, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo strany konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

36. Predmetom odvolacieho konania bol aj prieskum správnosti závislého výroku o trovách konania (II. výrok), ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100%. Napriek tomu, že prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku (odsek. 34 odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku) uviedol, že: „Keďže žalobca mal v konaní plný úspech, súd mu v súlade s § 255 ods. 2 CSP priznal náhradu trov konania vo výške 100%“, nejde o zmätočnosť rozhodnutia, nakoľko výrok vo veci samej spolu so závislým výrokom sú správne, a rovnako správne citoval pri rozhodovaní o trovách konaní ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade ide zo strany okresného súdu v tejto časti odôvodnenie rozsudku o zrejmu nesprávnosť spočívajúci v chybe v písaní, kde namiesto „žalovanej“ uviedol „žalobcu“ a namiesto ustanovenia § 255 ods. 1, ktorý citoval vyššie uviedol odsek 2. Uvedenú nesprávnosť môže súd prvej inštancie opraviť postupom podľa § 224 CSP bez toho, aby odvolací súd musel v tejto časti rozhodnúť inak.

37. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná, a preto jej podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).